Ἔτος ΙΒ' Ἐν Ἀθήναις 30 Σεπτεμβρίου 1899 Ἀριθ. 92

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Π. Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ
Ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου ἢ 1 Ἰουλίου
Ἐσωτερικοῦ δρ. 6.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8.

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τί μᾶς κινεῖ.— Τὰ ἐκκλησιαστικὰ νομοσχέδια καὶ ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης.—Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χαλκίδος.—Εἰς τίνας τὰ ἀξιώματα —Τόσῳ τὸ χειρότερον.— Εὐαγγελικὸν κήρυγμα Παναρέτου Χ. Δουληγέρη· ὁ πραγματικὸς πλοῦτος καὶ ἡ ψυχικὴ φυλλοξήρα.—Ἡ Μασσωνικὴ ἀπολογία.— Αἱ θλίψεις τοῦ Ἀβραὰμ κατὰ τὸν Χρυσόστομον.—Χειροτονία Ἀρχιεπισκόπου. — Ποικίλα.—Δηλώσεις.—Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον.—Κήρυγμα α' Ἀναπλάσεως.

ΤΙ ΜΑΣ ΚΙΝΕΙ

Ὀφείλομεν μίαν ἐξήγησιν διὰ τὰ ἄρθρα μας περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς πολιτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, καὶ τὰς περὶ αὐτῶν κρίσεις ἡμῶν.

Ποτὲ ἡ ἱστορία δὲν ἔδειξε διόρθωσιν μιᾶς ἐκρύθμου καὶ νοσηρᾶς καταστάσεως, ὅπου ἐσίγα ἡ φωνὴ καὶ δὲν ἠκούετο ἡ κραυγὴ τῆς ἀληθείας.

Καὶ παρ' ἡμῖν δὲν δύναται νὰ συμβῇ διαφορετικά.

Ὅστις ἀλλέως φρονεῖ, ὅτι δηθεν διὰ λόγους ἀξιοπρεπείας τῶν ἐξουσιῶν καὶ τοῦ ἔθνους δὲν πρέπει νὰ λέγηται τὸ ἀληθές, ὅταν ἦτε λυπηρόν, οὗτος ὄχι μόνον πλανᾶται, ἀλλὰ καὶ ἀντιτίθεται πρὸς αὐτὸν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Τί ἔκαμεν οὗτος ;

Ἔχυσε φῶς εἰς ὅλον τὸ ἔρεβος τοῦ Ἰσραήλ.

Καὶ εἶπε δι' ὅλα καὶ δι' ὅλους τὴν ἀλήθειαν. Ἐν τῷ φρονήματι ὅτι «γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἡ ἀλήθεια **ἐλευθερώσει** ὑμᾶς».

Ἐν τῇ πεποιθήσει ταύτῃ θὰ εἴπωμεν καὶ ἡμεῖς δι' ὅλα καὶ δι' ὅλους τὴν ἀλήθειαν.

Ἄνευ ὕβρεως, ἀλλὰ καὶ ἄνευ φόβου.

Μὲ ὅλον τὸ θάρρος, ἀλλὰ καὶ μὲ ὅλην τὴν εὐλάβειαν.

Χωρὶς πάθος, μὲ πᾶσαν δὲ εἰλικρίνειαν.

Πιθανὸν τοῦτο νὰ μὴ ἀρέσῃ εἰς ὅλους.

Ἀλλ' εἷς δημοσιογράφος, ὅπως καὶ εἷς ἰατρός, δὲν ἔχει ἀποστολὴν νὰ κάμνῃ τὰ ἀρεστά.

Ὁ Δημοσθένης ἔλεγε παρρησίᾳ ὅτι τὸ πρὸς χάριν λέγειν ἀπώλεσε τοὺς συγχρόνους του Ἀθηναίους.

Δὲν θὰ ἦτο αἶσχος, ἐάν, χριστιανοὶ ἡμεῖς, ἐγινόμεθα ἔνοχοι εἰς ὅ,τι ἐκεῖνος μετὰ τόσης κατεδίκαζε σφοδρότητος ;

Ἐὰν μᾶς ἐνδιαφέρῃ ἡ φιλία τῶν προσώπων, ἀλλὰ πολὺ περισσότερον μᾶς εἶνε προσφιλὴς ἡ σωτηρία τῶν πραγμάτων.

Καὶ ἂν τοῦτο μᾶς φέρῃ ἔχθρας, εἰς ἡμᾶς ἀρκεῖ ὅτι, ἐλεύθεροι ἀπὸ πᾶν πάθος, οὐδένα θέλομεν νὰ ζημιώσωμεν, μόνον δὲ εἰς τὸ λόγιον τοῦ Παύλου ὑπηρετοῦμεν, ὅτι «πάντα ὑμῶν ἐν ἀγάπῃ γινέσθω.»

Ἐὰν ὀρθότεραι κρίσεις ἐπεκράτουν, ὄχι διὰ τοὺς ἐπαίνους, ἀλλὰ διὰ τὰς δικαίας ἐπικρίσεις περισσοτέρα ἔπρεπε νὰ ὁμολογῆται χάρις.

Ἡ συμβουλή, ἡ σώζουσα τὰ ἄτομα, εἶνε εἰς αὐτὰ εὐεργεσία.

Διατί νὰ ἐρεθίζῃ ἡ εἰλικρινὴς ὑπόδειξις τοῦ πρέποντος εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ εἰς τὰς ἐξουσίας ;

Τίποτε δὲν εἶνε λυπηρότερον ἀπὸ τὴν παρεκτροπὴν τοῦ ἄρχοντος.

Τὰ στίγματα τοῦ ἰδιώτου ἠμποροῦν νὰ λανθάνουν· ἀλλ' αἱ κηλῖδες τοῦ ἐν ἀξιώματι εἶνε περιφανεῖς.

Καὶ ἡμεῖς δὲν θέλομεν τοὺς ἄρχοντας νὰ δακτυλοδεικτῶνται ἐν μέσῳ γελώτων καὶ ψιθύρων χλευαστικῶν.

Ἐὰν αὐτοὶ νομίζουν φίλους τοὺς προσφέροντας μόνον λιβανωτόν, τοιαύτας φιλίας ἀπεχθανόμεθα ἡμεῖς καὶ εὐμεθα ἀνίκανοι νὰ τὰς προσφέρωμεν.

Ἀγαπῶμεν, ἀλλ' ἄνευ δόλου, ἄνευ κρυψινοίας, ἄνευ ἰδιοτελείας τινός.

Καὶ ὡς ὑπέρτατον δίγμα τῆς ἀγάπης μας θεωροῦμεν τὴν καθαρὰν ἔκφρασιν τῆς ἀληθείας.

Ἕνα καὶ μόνον πόθον ἔχομεν, τὴν βασιλείαν τῆς δικαιοσύνης.

Μία καὶ μόνον ἐπιθυμία μᾶς διαφλέγει, νὰ ἀπαλλαγῶσιν οἱ ἄρχοντες ἀπὸ τὰς περιπτύξεις τῶν φυλλων, καὶ ν' ἀποδοθῶσιν εἰς ἑαυτοὺς καὶ εἰς τὴν ἀποστολήν των.

Ὅταν τοῦτο γείνῃ, ἡ σωτηρία ἡ κοινή, ἥτις θὰ ἀκολουθήσῃ, θὰ εἶνε ὑπερτάτη ἰδικήν των δόξα.

Καὶ τὸ νὰ τοὺς ἴδωμεν ἐκλάμποντας ἐν ταιαύτῃ αἴγλῃ, ἰδοὺ τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον κινεῖ τὸν κάλαμόν μας, διότι αὐτὸ καὶ μόνον πληροῖ ὁλόκληρον τὴν ψυχήν μας.

ΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΑ
ΚΑΙ
Η ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΤΗΣ ΧΑΛΚΗΣ

Ἔργον δίκαιον καὶ ἀπὸ ἐθνικῆς ἀπόψεως λίαν σκόπιμον θὰ κάμῃ ὁ κ. ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὑπουργός, ἂν εἰς τὰ περὶ κλήρου νομοσχέδιά του προνοήσῃ καὶ περὶ τῶν ἐχόντων πτυχίον τῆς Θεολογ. Σχολῆς τῆς Χάλκης.

Αἱ ἐκεῖ γινόμεναι σπουδαὶ δὲν ἐλαττοῦνται τῶν ἐν τῇ Θεολογ. Σχολῇ τοῦ Π. νεπιστημίου Ἀθηνῶν, ὑπὸ ἐποψιν μάλιστα καταρτισμοῦ κηρύκων καὶ πλεονεκτοῦσιν. Ὁ ἐν τῷ νομῷ π. χ. τῆς Ἀχοϊνήλιδος ἱεροκήρυξ κ. Πολύκαρπος Συνοδινὸς οὐδενὸς ὑστερεῖ τῶν κρατίστων ἐν Ἑλλάδι συναδέλφων του, ἕνα δὲ Καλλίνικον, ἕνα Ζῶτον, ἕνα Ὀρφανίδην (ἐν Κωνσταντινουπόλει), καὶ ἕνα Ὡρολογᾶν (τῶν Σερρῶν), καὶ ἕνα Παρασκευᾶν Παπαδήμου καὶ Πρόδρομον Λεπτίδην (ἐν Σμύρνῃ), ἵνα ἄλλους παραλίπωμεν, ζήτημα εἶνε ἂν εὐκόλως δύναταί τις ν' ἀνεύρῃ μεταξὺ τῶν κηρυττόντων ἐν Ἀθήναις. Ἄριστα θεολογικῶς συγκεκροτημένοι, ἔχουσι καὶ φιλολογικὴν παίδευσιν, ἣν θὰ ἐζήλευον πολλοὶ διδάκτορες τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου μας, κατέχουσι δὲ καὶ τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν, ἐπιμελῶς ἐκεῖ διδασκομένην· καὶ ἐπὶ πλέον διακαίονται ὑπὸ ζήλου, ὅστις μετὰ περισσοτέρας δυσκολίας ἀναπτύσσεται ἐν τῇ πνιγηρᾷ ἀτμοσφαίρᾳ τῶν νεοελληνικῶν πραγμάτων.

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἐθνικωτέρας δὲν θὰ ἦτο ἄμοιρος σημασίας καὶ ἐντυπώσεως παρηγόρου τοιαύτη πρόνοια τοῦ κ. ὑπουργοῦ, καὶ διὰ τοῦτο ἐλπίζομεν ὅτι ἡ σύστασίς μας δὲν θ' ἀπηχήσῃ ἐν ἐρήμῳ.

Ο Σ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΧΑΛΚΙΔΟΣ

Ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Χαλκίδος. Τί δὲ ἔγεινεν ἡ δημοσίευσις τῶν λιβέλλων καὶ τῆς δῆθεν ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου;

Ἐὰν δὲν ἔκαμε τὴν ὑπεράσπισίν του, ὁ λόγος εἶνε πρόδηλος. Δὲν ὑπῆρχον στοιχεῖα ὑπερασπίσεως.

Καὶ τὸ προσμαρτυρεῖ μία ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν ἐλάβομεν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐκ Πύργου.

Εἷς ἐκ τῶν ἀνωτέρων βαθμούχων τῆς Μακεδονίας, ὃν ἄλλοι λόγοι ἔφεραν ἕως ἐκεῖ, συμπεσόντος λόγου, ὑποστήριζε μὲν ὅτι ὁ τεκτονισμὸς ἀτόπως σκανδαλίζει τοὺς μὴ μεμυημένους εἰς αὐτόν, ὡμολόγησε δὲ ὅτι ὁ Σ. Ἀρχιεπίσκοπος Χαλκίδος εἶνε μέλος τοῦ ἐν Ἑλλάδι τεκτονισμοῦ, ἀλλὰ νεκρὸν πλέον μετὰ τὴν χειροτονίαν του.

Φεῦ! Εἴθε τὸ κακὸν νὰ ἦτο τόσον μόνον!

Διότι τὸ θλιβερώτερον εἶνε ὅτι μία ὕπαρξις νεκρά, ὄχι ἀπὸ τεκτονικῆς, ἀλλ' ἀπὸ χριστιανικῆς ἀπόψεως, εἶνε ἐπιτετραμμένη νὰ ὁδηγῇ εἰς νομὴν ζωῆς τὸ ἐν Χαλκίδι ὀρθόδοξον πλήρωμα.

ΕΙΣ ΤΙΝΑΣ ΤΑ ΑΞΙΩΜΑΤΑ

Μᾶς ἐρωτῶσι·

Καὶ εἰς ποίους λοιπὸν θέλετε σεῖς νὰ δίδωνται τὰ ἀξιώματα;

Ἀποκρινόμεθα·

Ἡ ἐρώτησις ἐμπεριέχει καὶ τὴν ἀπάντησιν· τὰ ἀξιώματα εἰς τοὺς ἀξίους.

Ἀξίους εἰς γνῶσιν, εἰς χρηστότητα, εἰς εὐσέβειαν, εἰς ζῆλον, εἰς διακονίαν.

Ὧδε ἔγκειται τὸ Α καὶ τὸ Ω πάσης πολιτικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς μεταρρυθμίσεως.

Καὶ ἐφ' ὅσον τοῦτο δὲν γίνεται, ὅλοι οἱ περὶ ἀνορθώσεως κεκαλλωπισμένοι λόγοι τίποτε ἄλλο δὲν θὰ εἶνε παρὰ λάμψεις ἐξερχόμεναι ἀπὸ τοῦ μέσου συντριμμάτων καὶ ἐρειπίων.

ΤΟΣΩ ΤΟ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΝ

Μᾶς ἐστάλη ἡ ἑξῆς ἐπιστολή·

κ. Γαλανέ.

«Ἐγράψατε εἰς τὸ φύλλον σας τῆς 23ης 7βρίου διὰ τὸν Ἅγιον Νάξου· δὲν θὰ ἐγνωρίζετε βέβαια ὅτι τὸν ἀπήλλαξεν ἀπόφασις ἀθωωτική.» Α. Κ.

Ἀπαντῶμεν·

— Τόσῳ τὸ χειρότερον, ὅτι ἠθωώθη ὁ Ἅγιος Νάξου, καὶ ἔλαβε τὸ ῥάπισμα ὁ ὑποβαλὼν τὴν πολυσέλιδον καὶ ἐμπεριστατωμένην κατ' αὐτοῦ ἀνακριτικὴν ἔκθεσιν ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Κορινθίας **Σωκράτης Κολιάτσος.**

Καὶ διὰ νὰ γείνῃ τοῦτο, ἕπεται ὅτι ἡ ἔκθεσίς του ἐτάφη εἰς τὴν λήθην, τοῦτο δὲ ἰσχυρίσθημεν ἡμεῖς.

Διὰ νὰ ἀθωωθῇ ὁ Ἅγιος Νάξου, θὰ εἴπῃ ὅτι καὶ ἄλλοι ἠθέλησαν καὶ ἐφιλοτιμήθησαν νὰ ἄρωσι μέρος τῆς ἐνοχῆς του, **οἱ ἀθωώσαντες αὐτόν.**

Ὅπου ἐξῆγεῖται ἡ πικρία, μὲ τὴν ὁποίαν τὸν προπηλακισμένον Αὔγουστον μᾶς ὡμίλει ὁ **Κολιάτσος** περὶ τῆς τύχης τῶν ἐν Ἑλλάδι εὐσυνειδήτων Ἐξαρχιῶν.

Καὶ ἂν τὰ ἴδια ἐξακολουθήσουν, τί θέλετε νὰ κάμωμεν διὰ τὰς ἀγγελλομένας ἐκκλησιαστικὰς μεταρρυθμίσεις;

Ἀγαπᾶτε νὰ ἐπικροτήσωμεν;

Εὐχαρίστως, καὶ μὲ ὅλην μας τὴν δύναμιν.

Ἀλλὰ διὰ νὰ εἶνε πανηγυρικωτέρα ἡ ἐκδήλωσις, ἀξίζει νὰ χρησιμοποιηθῶσιν **οἱ πόδες** ὅλων τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ
ΠΑΝΑΡΕΤΟΥ Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗ

Ο ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΠΛΟΥΤΟΣ ΚΑΙ Η ΨΥΧΙΚΗ ΦΥΛΛΟΞΗΡΑ

Ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται,

Οἱ ἄνθρωποι αἰσθανόμεθα τὰς ἀνάγκας καὶ τοὺς κινδύνους τοῦ σώματος ἀμεσώτερον καὶ διὰ τοῦτο ἐπιμόνως φροντίζομεν διὰ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα. Ὁτάκις βλέπομεν ὅτι κινδυνεύουσιν οἱ καρποί, διὰ τῶν ὁποίων τρεφόμεθα, ἢ ὅτι κινδυνεύει ὑπὸ λῃστῶν καὶ ἄλλων ἐχθρῶν ἡ ζωή μας, λαμβάνομεν ἔκτακτα μέτρα καὶ κατὰ τῆς φυλλοξήρας διὰ τοὺς καρποὺς κλπ. καὶ κατὰ τῶν ἐπαπειλούντων τὴν ζωὴν ἡμῶν ἐχθρῶν πρὸς ἀποσόβησιν τοῦ κινδύνου καὶ ἡσυχίαν ἡμῶν καὶ ἀνάπαυσιν.

Ἡ πεῖρα ὅμως καὶ τὰ πράγματα μᾶς πείθουσιν ὅτι διὰ μόνων τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν προφυλάξεων ἀπὸ τοὺς ἐξωτερικοὺς κινδύνους δὲν ἐπιτυγχάνεται ἡ πραγματικὴ τοῦ ἀνθρώπου εὐτυχία, διότι ὁ ἄνθρωπος ὅσον δήποτε πλοῦτον καὶ ἐξωτερικὴν λάμψιν καὶ ἂν ἔχῃ, ἄνευ ἐσωτερικῆς χαρᾶς, τὴν ὁποίαν γεννᾷ ἡ ἐσωτερικὴ ἁρμονία καὶ τάξις, ἡ ἀνάπαυξις τῆς συνειδήσεως, εἶνε κακοδαίμων καὶ δυστυχής.

Εἶνε λοιπὸν ἀνάγκη καὶ ἐσωτερικῆς καλλιεργείας πρὸς κτῆσιν ἠθικοῦ πλούτου, ὅστις ἀσυγκρίτῳ λόγῳ εἶνε μείζων τοῦ ὑλικοῦ, διότι ἐνῷ αὐτὸς μόνος δὲν ἐξασφαλίζει τὴν εὐτυχίαν μας, ἀλλὰ καὶ ἐμπλέκει πολλάκις εἰς λύπας καὶ πτωχοχωρίας τὸν ἄνθρωπον καὶ πρόξενος πολλῶν κακῶν εἰς τοὺς ἄλλους γίνεται ἀπὸ μέρους τῶν μὴ χρησιμοποιούντων αὐτὸν καλῶς, ἐξ ἐναντίας ὁ ἠθικὸς πλοῦτος ἐξασφαλίζει μόνος τὴν εὐδαιμονίαν, διότι ἡ φύσις αὐτοῦ, αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, εἶνε χαρὰ καὶ εὐτυχία.

Ἡ ἀναμφισβήτητος αὕτη ἀλήθεια περιλαμβάνεται καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ὁρισμὸν τοῦ πλούτου. Τί ἐστι πλοῦτος; «Αὐτάρκεια φύσεως» λέγουν οἱ ἡμέτεροι φιλόσοφοι. Τί εἶνε αὐτὴ ἡ αὐτάρκεια τῆς φύσεως; Τὸ νὰ ἀρκῆται δηλαδή τις εἰς ὅσα ἔχει. Βεβαιότατα τοῦτο εἶνε ὁ ἠθικὸς πλοῦτος; ἡ ἀπαλλαγὴ δηλονότι ἀπὸ παντὸς πάθους, ἡ ἐνάρετος τοῦ ἀνθρώπου κατάστασις.

Βεβαίως ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ εἶνε στάσιμος, καὶ δύναται, ἐὰν εἶνε ὑλικὸς ἐπιχειρηματίας, νὰ κερδίζῃ καὶ νὰ χρησιμοποιῇ ἐπ' ἀγαθῷ τὰ πλούτη του, χωρὶς ὅμως νὰ κερδίζηται ὑπὸ τοῦ πλούτου καὶ νὰ δουλεύῃ εἰς αὐτόν, διότι τότε αὐτὸς εἶνε ἀλύτρωτος δοῦλος τοῦ πλούτου του καὶ ὁ πενέστατος τῶν ἀνθρώπων.

Στρέφοντες ἤδη τὴν προσοχὴν ἡμῶν εἰς τὴν κτῆσιν τοῦ πραγματικοῦ πλούτου, ὅστις εἶνε ὁ ἠθικός, ὡς εἴπομεν, ἡ κτῆσις δηλαδὴ τῶν ἀρετῶν, πρέπει νὰ ἔχωμεν ἐν ὄψει ὅτι ὅπως τὰ πρὸς συντήρησιν τοῦ σώματος ὑλικὰ μέσα ἔχουν τοὺς ἐπιβούλους των, δηλαδὴ τὰ παράγοντα τοὺς καρποὺς δένδρα ἔχουν ἐπίβουλον τὴν φυλλοξήραν καὶ τὸ χρῆμα τοὺς κλέπτας καὶ ληστὰς κλπ., οὕτω πως καὶ τὰ πνευματικὰ μέσα, οἱ καρποὶ δηλονότι τοῦ πνεύματος, αἱ ἀρεταὶ διὰ τῶν ὁποίων τρέφεται ἡ ψυχή, ἔχουν τὴν φυλλοξήραν των, τοὺς ληστὰς καὶ τοὺς ἐπιβούλους των· καὶ ὅπως κατὰ τῶν ἀσθενειῶν τῶν κτημάτων καὶ κατὰ τῆς ληστείας, ὅταν τοῦ ἀναφανῶσι, πάντες φωνάζομεν καὶ σύσσωμοι ἐξεγειρόμεθα, οὕτω πως καὶ ἀσυγκρίτως κατὰ μείζονα λόγον πρέπει νὰ ἐξεγειρώμεθα κατὰ τῶν ληστῶν καὶ ἐπιβούλων τοῦ πνευματικοῦ πλούτου, κατὰ τῶν παθῶν δηλαδὴ καὶ τῶν κακιῶν, ἐὰν θέλωμεν νὰ εὑρεθῶμεν πραγματικῶς πλούσιοι καὶ ἀσφαλεῖς.

Τὸ σύνθημα τοῦ πολέμου αὐτοῦ κατὰ πάσης κακίας μᾶς τὸ δίδει τὸ Εὐαγγέλιον πάντοτε καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὰς Κυριακάς, αἱ ὁποῖαι εἶνε ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ νομοθετημέναι πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ ἠθικοῦ αὐτοῦ πολέμου κατὰ τῶν αἰτίων τῆς δυστυχίας τοῦ ἀνθρώπου, κατὰ τῶν κακιῶν.

Κατὰ τὴν Κυριακὴν δὲ ταύτην ἡ διδασκαλία τοῦ Σωτῆρος στρέφεται καθ' ἑνὸς φοβερωτάτου λῃστοῦ τοῦ ἠθικοῦ καὶ πνευματικοῦ μας πλούτου, τὸν ὁποῖον ὀνομάσαμεν ψυχικὴν φυλλοξήραν, διότι πράγματι ἀποξηραίνει τὴν ψυχήν, ἀφαιρῶν ἀπ' αὐτῆς πᾶσαν ἠθικὴν ἰκμάδα, πᾶσαν γαλήνην καὶ χαράν, ὁ ληστὴς δὲ οὗτος εἶνε ὁ ἔγγονος τοῦ ὄρους καὶ υἱὸς τοῦ φθόνου, εἶνε τὸ Μῖσος.

Τὸ ψυχοφθόρον αὐτὸ πάθος τοῦ μίσους προσφυῶς δύναται νὰ ὀνομασθῇ ψυχικὴ φυλλοξήρα, διότι ὁλοτελῶς ἀφαιρεῖ καὶ φυγαδεύει ἀπὸ τὴν ψυχήν, τὴν ὁποίαν θὰ κυριεύσῃ, τὸν πρώτιστον καρπὸν τοῦ Πνεύματος, τὴν ἀγάπην, τὴν κορωνίδα τῶν ἀρετῶν, τὸ πλήρωμα τοῦ Νόμου, αὐτὸν τὸν Θεόν, ὅστις εἶνε ἀγάπη.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ τῆς Β' Κυριακῆς τοῦ Λουκᾶ, ὡς ὁ μόνος σοφὸς παιδαγωγός, μᾶς διδάσκει παιδαγωγικώτατα πρῶτον νὰ εὑρεθῶμεν δίκαιοι, νὰ πράττωμεν πρὸς τοὺς ἄλλους ὅ,τι καὶ ἡμεῖς παρ' αὐτῶν ζητοῦμεν νὰ μᾶς κάμωσι· «Καθὼς θέλετε, λέγει, ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως». Νὰ μὴ φθονῶμεν δηλαδή, μισῶμεν προσβάλλωμεν καὶ ἀδικῶμεν οὐδένα, ἀφοῦ δὲν θέλομεν οὐδὲ οἱ ἄλλοι νὰ μᾶς κάμουν τὰ τοιαῦτα.

Μετὰ τὸ μάθημα αὐτὸ τῆς στοιχειώδους δικαιοσύνης μᾶς προβιβάζει εἰς τὸ τελειότερον καὶ ὑψηλότερον μάθημα τῆς σχετικῆς ἀγαθότητος. Μᾶς παραγγέλλει δηλαδὴ νὰ μὴ κάμνωμεν τὸ καλὸν μόνον εἰς ἐκείνους, παρὰ τῶν ὁποίων περιμένομεν καλόν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκείνους, παρὰ τῶν ὁποίων δὲν περιμένομεν νὰ ἀπολαύσωμεν τὰ ἴσα, δηλαδὴ καλόν, διότι διὰ τὸ πρῶτον δὲν μᾶς ὀφείλεται τίποτε, διότι τοῦτο εἶνε μία ἁπλῆ συναλλαγὴ «δανεικολογιά» ποὺ λέγομεν κοινῶς, διότι δίδομεν διὰ νὰ λάβωμεν. Πρέπει, λέγει ὁ Σωτήρ, νὰ δίδωμεν καὶ ἐκεῖ ὅπου δὲν ἐλπίζομεν πάλιν νὰ τὰ λάβωμεν.

Καὶ ἐντεῦθεν ὁ Κύριος μᾶς προάγει εἰς ἄλλο ὕψιστον καὶ τελειότατον μάθημα, εἰς τὴν τελείαν ἀγάπην, εἰς τὴν τελείαν ἁρμονίαν τῆς συνειδήσεως, εἰς τὴν τελείαν κατ' ἄνθρωπον πνευματικὴν γαλήνην, χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν τῆς ψυχῆς.

Δὲν θέλω, λέγει, μόνον νὰ κάμνετε τὸ καλὸν εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι σᾶς κάμνουν καὶ αὐτοὶ καλόν, ἀλλὰ θέλω, ὡς τέκνα

τῆς χάριτός μου, νὰ χαρίζεσθε, νὰ εὐεργετῆτε καὶ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι δὲν δύνανται νὰ σᾶς κάμουν ἢ καὶ εἶνε ἀδιάφοροι καὶ ψυχροὶ πρὸς σᾶς, καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλ' ἀπαιτῶ νὰ ἀγαπᾶτε καὶ νὰ εὐεργετῆτε καὶ ἐκείνους, οἵτινες σᾶς ἀποδίδουν κακὸν ἀντὶ τοῦ καλοῦ, τὸ ὁποῖον τοῖς κάμνετε· «Πλὴν βροντοφωνεῖ, ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν καὶ ἀγαθοποιεῖτε, καὶ δανείζετε, μηδὲν ἀπελπίζοντες· καὶ ἔσται ὁ μισθὸς ὑμῶν πολύς, καὶ ἔσεσθε υἱοὶ Ὑψίστου· ὅτι αὐτὸς Χριστός ἐστιν ἐπὶ τοὺς ἀχαρίστους καὶ πονηρούς».

Τὸ «Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν» ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ «ἐκριζώσατε ἀπὸ τὰς ψυχὰς ὑμῶν καὶ ἀφανίσατε τὸ δηλητήριον τῆς ψυχῆς σας, τὸ ἐπάρατον μῖσος καθ' οἵου δήποτε ἀνθρώπου,» μὴ ἔχετε δηλαδὴ οὐδένα ἐχθρὸν εἰ μὴ τὸν ἄρχοντα τοῦ κακοῦ καὶ τὴν κακίαν καὶ ἁμαρτίαν, πρὸς τὰς ὁποίας κατορθώσατε νὰ μὴ ταυτίζητε τοὺς κακοὺς καὶ ἁμαρτωλούς, τοὺς ὁποίους δύνασθε μὲ τρόπον ἀνάλογον τῆς φύσεώς των νὰ ἐλέγχητε, ἐπὶ μόνῳ τῷ σκοπῷ τῆς διορθώσεως πρὸς σωτηρίαν αὐτῶν καὶ προφύλαξιν τῶν ἄλλων, τῶν ὑπ' αὐτῶν ἀδικουμένων ἢ κακῶς παραδειγματιζομένων.

Περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς τελείας ταύτης ἀγάπης, τοῦ ὠφελίμου καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν σωτηρίου, θέλομεν πραγματευθῆ ἄλλοτε ἐν ἰδιαιτέρῳ θέματι.

Η ΜΑΣΣΟΝΙΚΗ ΑΠΟΛΟΓΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ φύλλου τῆς 16 Σεπτεμβρίου)

Τὸ Ὕπατον Συμβούλιον τοῦ 33ου βαθμοῦ τῆς Μεγάλης Ἀνατολῆς τῆς Ἑλλάδος δὲν διστάζει προσέτι νὰ προβῇ, κατὰ τρόπον λίαν αὐθεντικὸν καὶ ἐπίσημον, εἰς τὰς ἑξῆς βεβαιώσεις:

Α') Ὅτι ὁ ἑλληνικὸς τεκτονισμὸς οὐ μόνον σέβεται πᾶσαν θρησκείαν, ἀλλὰ καὶ οὐδόλως ἀναμιγνύεται εἰς θρησκευτικὰ ζητήματα. Καὶ πρὸς κύρωσιν ἐπικαλεῖται τὸ ἄρθρ. 9 τοῦ θεμελιώδους αὐτοῦ νόμου.

Ἂς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι τὸ ἐπιχείρημα τοῦ ἄρθρου 9 ἓν μόνον ἔχει πλεονέκτημα, ὅτι εἶνε ἀνάξιον ἀνασκευῆς. Ἐν Ἑλλάδι ὁ μασσονισμὸς δὲν ἠδύνατο νὰ ἀγρεύσῃ προσηλύτους, ἐὰν ἐπισήμως διεκήρυττε τοὺς ἀντιθρησκευτικοὺς σκοπούς του, ἡ δὲ ὑπόκρισις καὶ ἡ ἀπάτη ἦτο στοιχεῖον ἀπαραίτητον ὄχι πλέον τῆς προόδου του, ἀλλ' αὐτῆς τῆς ὑπάρξεώς του. Διότι εἰς τόπον, τοῦ ὁποίου ἡ θρησκευτικὴ συνείδησις ἀποτροπιάζεται τὸ ὄνομα τῆς μασσονίας, ἡ λειτουργία της θὰ ἦτο ἀδύνατος ἄνευ τοῦ ψεύδους καὶ τοῦ δόλου.

Θὰ μᾶς ἐρωτήσουν ἴσως ποῦ στηρίζομεν τὴν ὑπόνοιάν μας ταύτην.

Ἀλλ' ἡμεῖς δὲν ἐκφράζομεν ὑπόνοιαν, ἀλλὰ διατυπώνομεν ἀλήθειαν, τῆς ὁποίας κατέχομεν ἀσφαλεῖς τὰς ἀποδείξεις.

Ὅτι τὸ ἄρθρον 9 τοῦ θεμελιώδους νόμου τῆς ἐν Ἑλλάδι μασσονίας ἐτέθη πρὸς φενάκην, τὸ βεβαιώνουν λόγοι ἐκφωνηθέντες εἰς τὰς ἐν Ἀθήναις Στοάς της ὑπὸ τῶν κατὰ καιροὺς βαθμούχων καὶ ρητόρων της, δημοσιευθέντες δὲ εἰς τὰ μασσονικὰ περιοδικά. Ὁ ἀρχιμανδρίτης κ. Πανάρετος Δυλιγέρης, εἰς σειρὰν φύλλων τῆς «Ἀνακλάσεως» παρέθεσεν οὐθεντικὰ τῶν λόγων τούτων ἀποσπάσματα, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξ προκύπτει ἀνεμφισβήτητον πόρισμα· ὅτι καὶ ὁ ἐν Ἑλλάδι μασσονισμὸς τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις χαρακτηρίζει ὡς προλήψεις ἀλεθρίας, τὰς ὁποίας ὀφείλει διὰ τῆς ἐργασίας του νὰ ἐξαφανίσῃ· ὅτι τὴν ὕπαρξιν τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἐν γένει τῆς Ἐκκλησίας θεωρεῖ πρόσκομμα εἰς τὴν πορείαν τῆς ἀνθρωπότητος, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἀρθῇ· καὶ ὅτι ἡ μασσονικὴ Στοὰ ἀνακηρύσσεται ὡς ὡρισμένη νὰ καταρρίψῃ τοὺς ναούς, ἵνα διαχυθῇ ἐξ αὐτῆς φῶς καὶ γνῶσις, καὶ συντελεσθῇ ἡ πρόοδος καὶ ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς ἀνθρωπότητος, ἔξω πάσης πίστεως καὶ παντὸς θεικοῦ θρησκεύματος, μὴ ἐξαιρουμένου οὐδ' αὐτοῦ τοῦ χριστιανικοῦ.

Οὐδὲ δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι αἱ γνῶμαι αὗται εἶνε ὅλως ἀτομικαί, δὲν βαρύνουν ἑπομένως τὰς ἑλληνικὰς Μασσονικὰς Στοάς, τῶν ὁποίων τὸ σχετικὸν φρόνημα διετυπώθη εἰς τὸ ἄρθρ. 9. Οἱ λόγοι οὗτοι ἐξεφωνήθησαν ὄχι ἐν ἀτομικῇ ἰδιότητι, ἀλλ' ἐν ἐπισήμῳ, ὡς πρόγραμμα μασσονικόν, τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ πραγματοποίησις. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη ἁπλᾶ μέλη τῆς μασσονίας διετύπωσαν τὰ τοιαῦτα ἀντιθρησκευτικὰ φρονήματα, καὶ ὁλόκληροι οἱ Στοαὶ εἶνε εἰς αὐτὰ ὑπεύθυνοι, διότι οἱ λόγοι αὐτοὶ δὲν ἀπεκρούσθησαν, ὅτε ἐλέγοντο, οὔτε παρὰ μελῶν οὔτε παρὰ βαθμούχων μασσόνων, καὶ ἐδημοσιεύθησαν δὲ εἰς τὰ μασσονικὰ δημοσιεύματα χωρὶς κομμίαν ἔκφρασιν ἀποδοκιμασίας· πράγματα, τὰ ὁποῖα μίαν μόνον ἐπιδέχονται ἐξήγησιν, ὅτι τὸ ἄρθρ. 9 τοῦ θεμελιώδους νόμου τοῦ ἑλλ. τεκτονισμοῦ ἕνα ἔχει λόγον, τὸ ν' ἀπατᾷ· καὶ ὅτι ὁ ἐν Ἑλλάδι τεκτονισμός, ἐν τῷ σκοπῷ καὶ ταῖς ἐνεργείαις αὐτοῦ, εἶνε πολέμιος πάσης θετικῆς θρησκείας, ἰδίᾳ δὲ τῆς χριστιανικῆς, ἀφοῦ τὸν πέλεκύν του ὡρισμένως ἐγείρει ἀπειλητικὸν κατὰ τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ναῶν αὐτῆς.

Πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἀνωτέρω ἀπατηλῆς βεβαιώσεώς του τὸ Ὕπατον Συβούλιον τοῦ 33ου βαθμοῦ τῆς Μεγάλης Ἀνατολῆς τῆς Ἑλλάδος προσθέτει β' καὶ ταύτην· ὅτι ὁ τεκτονισμὸς προσβεύει ἀνέκαθεν τὴν ὕπαρξιν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς.

Καὶ ἐδῶ θέλομεν συλλάβει ἓν ψεῦδος καὶ μίαν πλάνην.

Καὶ πρῶτον τὸ ψεῦδος.

Οἱ ἀθηναϊκοὶ «Καιροί», εἰς σειρὰν ἀρθρογραφίας των περὶ τεκτονισμοῦ, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἐν Πάτρᾳ ζητήματος, συνεβούλευον τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν νὰ ἀπέχῃ πάσης ῥήξεως πρὸς τοὺς μασσόνους. Μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων λόγων ἔφερον καὶ τοῦτον· ὅτι οἱ ἐν Ἑλλάδι μασσόνοι, πολεμούμενοι ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, θέλουν μιμηθῆ τοὺς ἐν Γαλλίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ συναδέλφους των, οἵτινες, ἀντιδρῶντες πρὸς τὸν Παπισμόν, εἰργάσθησαν καὶ ἐργάζονται μετὰ φανατισμοῦ πρὸς

διάδοσιν τῶν ἀρχῶν τοῦ ὑλισμοῦ καὶ τῆς ἀσεβείας.

Ἡ πληροφορία αὕτη τῶν «Καιρῶν» συμφωνεῖ πρὸς τὸς βεβαιώσεις φιλελευθέρων Ἰταλικῶν φύλλων, εἷς ὁ «Τσχυδρόμος τῆς Ἑσπέρας», δριμύτατα στιγματίσας τὸ ἐγκληματικὸν καὶ ὀλέθριον ἔργον τοῦ μασσονισμοῦ, κυροῦται δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ γεγονότος, ὅτι κατὰ τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Ἰορδάνου Βρούνου ἐξεφωνήθησαν λόγοι ἄθεοι ἐν ὀνόματι τῶν μασσονικῶν Στοῶν, ἡ δὲ Στοὰ τῆς Φλωρεντίας ἐφωράθη διαδίδουσα ὑλιστικὰ δημοσιεύματα πρὸς τὸν λαόν. Κανεὶς δὲ δὲν ἀγνοεῖ, καὶ Ἕλληνες μασσόνοι ἔγραψαν, ὅτι οἱ ἐν Γαλλίᾳ ὑπαγορεύσαντες τὰ νομοθετήματα τῆς ἐνεστώσης Δημοκρατίας ἦταν μασσόνοι, ἀρθονοῦντες εἰς τὰς τάξεις τῶν ἐπιστήμων αὐτῆς ἀνδρῶν. Ἀλλ' οὐδεὶς ἐπίσης ἀγνοεῖ ὅτι διὰ τῶν νομοθετημάτων τούτων καὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως τῆς νεολαίας ἐπεζητήθη ἡ ἐκρίζωσις τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων, καὶ ὅτι ὁ πολλαπλασιασμὸς τοῦ ἀθεϊσμοῦ ἐν Γαλλίᾳ, πηγὴ τόσης διαφθορᾶς καὶ τόσων συμφορῶν αὐτῆς, εἶνε κυρίως ἀποτέλεσμα ἀντιθρησκευτικῆς πολιτικῆς καὶ νομοθεσίας, προελθούσης ἐκ τῆς μασσονικῆς ἐπιρροῆς.

Καὶ ἤδη ἂς ἐρωτήσωμεν· τί γίνεται ἡ βεβαίωσις τοῦ ἐν Ἑλλάδι μασσονισμοῦ, ὅτι ὁ τεκτονισμὸς προσβεύει ἀνέκαθεν τὴν ὕπαρξιν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς;

Ἰδοὺ τὸ ψεῦδος.

Ἡ δὲ πλάνη;

Ὅτι ἁπλῆ ὁμολογία εἰς ὕπαρξιν Θεοῦ καὶ ἀθανασίαν ψυχῆς θὰ ἱκανοποιεῖ ἕνα Βολταῖρον καὶ ἕνα Ρουσσώ.

Ἀλλ' εἷς χριστιανὸς ἐπίσκοπος καὶ πρέπει καὶ ὑποχρεοῦται τὴν ὁμολογίαν ταύτην νὰ καταγγείλῃ ὡς ἀθεΐαν, ὅταν μάλιστα γίνεται ἀπὸ ἀνθρώπους, οἵτινες λέγονται μέλη τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας.

Τί πταίει λοιπὸν ὁ ἐπίσκοπος οὗτος ὅταν καταγγέλλῃ τὴν μασσονίαν ὡς ἄθεον;

Ἰδοὺ ποῦ ἔγκειται ἡ πλάνη.

Ἐὰν ἡ μασσονία εἶχε σκοπὸν φιλανθρωπικόν, ἐξυπηρετούμενον ὑπὸ μελῶν παντὸς θρησκεύματος, δὲν ἤθελε δὲ ν' ἀναμιχθῇ εἰς τὴν σφαῖραν τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων, ἠδύνατο νὰ δηλώσῃ αὐτὸ τοῦτο, χωρὶς νὰ δικτυπώσῃ αὐτὴ κοινὴν περὶ Θεοῦ ὁμολογίαν τῶν μελῶν αὐτῆς, ἀντιβαίνουσαν ἰδίᾳ εἰς τὴν διατύπωσιν τοῦ περὶ Θεοῦ χριστιανικοῦ δόγματος. Καὶ καθὼς εἰς τὰ κοινοβούλια καὶ εἰς τὰ δικαστήρια, ἃς ἐζήτει ἀπὸ ἕκαστον μέλος ὅρκον κατὰ τὸν τύπον τοῦ θρησκεύματος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει.

Τότε ἕκαστος δὲν θὰ ἔκαμνεν ὡς μασσόνος ὅρκον ἐν ὀνόματι Θεοῦ ἀντιτιθεμένου εἰς τὸν Θεὸν τοῦ δόγματός του.

Ἀντὶ τούτου τί ἔκαμεν ἡ μασσονία;

Εἰς τὸ σκότος τῶν Στοῶν της ἀνήγειρε τὸ κράτος τοῦ μεγάλου Ἀρχιτέκτονος τοῦ Σύμπαντος καὶ ἐν ὀνόματι αὐτοῦ ὁρκίζει.

Εἶνε τοῦτο ἀποχὴ ἐπὸ θρησκευτικῶν ἐπεμβάσεων καὶ ἀποτελεῖ τοῦτο σέβας πρὸς πάντα τὰ θρησκεύματα;

Ἂς τὸ ἐξετάσωμεν ἀπὸ χριστιανικῆς ἀπόψεως.

Ποία εἶνε ἡ ὁμολογία τοῦ χριστιανοῦ;

Ἡ πίστις εἰς Πατέρα, εἰς Υἱόν, εἰς Πνεῦμα Ἅγιον, ὡς Θεὸν Ἕνα.

Πᾶς ἄλλος τύπος ὁμολογίας περὶ Θεοῦ, καταδικασθεὶς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, εἶνε ἀκολούθως ἀπηγορευμένος εἰς τοὺς χριστιανούς.

Καὶ κατὰ τὴν ὁμολογίαν ταύτην εἶνε κεκανονισμένος καὶ ὁ χριστιανικὸς ὅρκος.

Ὁρκίζεσθαι ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου σημαίνει ὁρκίζεσθαι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ τῶν Χριστιανῶν, ἤτοι τοῦ Πατρός, τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Τί ἀκολουθεῖ ἐντεῦθεν;

Ἡ μασσονία καθιεροῦσα διὰ τὰ μέλη της ὁμολογίαν καὶ ὅρκον ἐν ὀνόματι τοῦ Μεγάλου Ἀρχιτέκτονος τοῦ Σύμπαντος, ἐνεργεῖ παραβίασιν τοῦ ὅρκου τῶν θετικῶν θρησκευμάτων τῶν μελῶν της, καὶ θέτει αὐτὰ ἐκτὸς τῆς πίστεώς των καὶ τοῦ Θεοῦ τῆς θρησκείας των. Κατὰ δὲ τὸ Εὐαγγέλιον ἡ μασσονικὴ περὶ Θεοῦ ὁμολογία εἶνε πλήρης ἄρνησις τῆς θεότητος.

Τί εἶνε ὁ Μέγας Ἀρχιτέκτων τοῦ Σύμπαντος;

Ἂς λησμονήσωμεν πᾶσαν ἄλλην ἑρμηνείαν, καὶ ἂς δεχθῶμεν ὅτι Ἀρχιτέκτων τοῦ Σύμπαντος, κατὰ τὴν φρασεολογίαν καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Τεκτονισμοῦ (συμφώνως πρὸς τὴν ἐν τῷ «Νεολόγῳ Κωνσταντινουπόλεως» τῆς 30 Αὐγούστου δήλωσιν τοῦ ἐν Ἑλλάδι Ὑπάτου Συμβουλίου τοῦ 33ου βαθμοῦ), σημαίνει Πλάστης, Δημιουργός.

Ἡ χριστιανικὴ θρησκεία καὶ Ἐκκλησία πῶς ὀνομάζει τὸν Πλάστην, τὸν Δημιουργὸν Θεόν;

Καὶ Πατέρα.

Ἰδοὺ τὸ πρῶτον ἄρθρον τοῦ Συμβόλου αὐτῆς· «Πιστεύω εἰς ἕνα Θεόν, Πατέρα, Παντοκράτορα, Ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων».

Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀποτελεῖ ἀρχὴν καὶ τὸ πρῶτον μέρος τῆς περὶ Θεοῦ χριστιανικῆς ὁμολογίας, ἥτις συμπληροῦται διὰ τῆς πίστεως εἰς τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ αὐτοῦ Συμβόλου.

Δεδόσθω ὅμως ὅτι τὸ πρῶτον ἄρθρον χωρίζεται ἀπὸ τὰ λοιπά.

Ὅτι δηλαδὴ ὁμολογεῖ τις μόνον τὸν Θεὸν ποιητήν, τὸν Πατέρα, καὶ τοῦτο, τὸ ὁποῖον εἶνε ἀρχὴ καὶ μέρος τῆς ὁμολογίας τοῦ Χριστιανοῦ, τὴν κάμνει αὐτὸς ὁλόκληρον ὁμολογίαν.

Ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησία τί τὴν κάμνει;

Τὴν ἀπορρίπτει. Διατί;

Διότι Θεὸς μόνον Δημιουργός, Πατὴρ μόνον, θεωρεῖται Θεὸς ἀνυπόστατος καὶ ψευδής, καὶ ἡ ὁμολογία τοιούτου Θεοῦ εἶνε κατ' οὐσίαν ἄρνησις Θεοῦ.

Τὸ Εὐαγγέλιον οὕτω διδάσκει. Καὶ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ τῶν ἰδίων του λόγων οὕτως ἀποφαίνεται.

Ἂς ἀνοίξωμεν τὴν πρώτην Καθολικὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἰωάννου.

Ἰδοὺ τί λέγει εἰς τὸ Δ' Κεφάλαιον· «Δοκιμάζετε τὰ πνεύματα, εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστι . . . πᾶν πνεῦμα, ὃ ὁμολογεῖ Ἰησοῦν Χριστόν, ἐν σαρκὶ ἐληλυθότα, ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστι·

καὶ πᾶν πνεῦμα· ἃ μὴ ὁμολογεῖ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν σαρκὶ ἐληλυθότα ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔστιν».

Κατὰ τὴν δοκιμασίαν ταύτην πόθεν εἶνε τὸ μασσονικὸν πνεῦμα, μὴ ὁμολογοῦν τὸν Ἰησοῦν Χριστόν; Ὁ Ἰωάννης ἀπαντᾷ· «ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔστιν».

Ἂς ἀκούσωμεν ἤδη καὶ τὸ κριτήριον αὐτοῦ ἀπ' εὐθείας τοῦ Σωτῆρος. «Οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν Πατέρα **εἰ μὴ δι' ἐμοῦ**. Εἰ ἐγνώκειτέ με, καὶ τὸν Πατέρα μου ἐγνώκειτε ἄν». (Ἰωάν. 10: 7). Καὶ· οὐδὲ γὰρ ὁ Πατὴρ κρίνει οὐδένα, ἀλλὰ τὴν κρίσιν πᾶσαν δέδωκε τῷ Υἱῷ· ἵνα πάντες τιμῶσι τὸν Υἱόν, καθὼς τιμῶσι τὸν Πατέρα» (Ἰωάν. Ε' 23)· ἔτι δὲ πρὸς τοὺς Φαρισαίους, οἵτινες ἐπίστευον εἰς Θεὸν δημιουργόν, ἔλεγεν· «οὔτε ἐμὲ οἴδατε, οὔτε τὸν Πατέρα μου· εἰ ἐμὲ ἤδειτε, καὶ τὸν Πατέρα μου ἤδειτε ἄν». (Ἰωάν. Η' 99).

Καὶ τὸ συμπέρασμα ἐπὶ τοῦ ζητήματός μας;

Ἀνακύπτει ἀφ' ἑαυτοῦ.

Ὁ Θεὸς δημιουργὸς τοῦ φιλοσοφικοῦ θεϊσμοῦ εἶνε ἀκαράδεκτος εἰς ὁμολογίαν χριστιανοῦ· διότι κατὰ τὸν λόγον *τοῦ ἰδίου τοῦ Χριστοῦ*, **πάντες οἱ τιμῶντες τὸν Πατέρα πρέπει νὰ τιμῶσι καὶ τὸν Υἱόν**, ἄρα πρέπει καὶ νὰ τὸν ὁμολογῶσι μετὰ τοῦ Πατρός, ὅστις δὲ χωρίζει τὸν Υἱὸν ἀπὸ τὸν Πατέρα, πάσχει ὅ,τι κατελόγιζεν εἰς βάρος τῶν Φαρισαίων ὁ Σωτήρ· δὲν γνωρίζει δηλαδὴ οὔτε τὸν Υἱὸν οὔτε τὸν Πατέρα, διότι ἄνευ τοῦ Υἱοῦ δὲν γνωρίζεται ὁ Πατήρ, καὶ ὁ Θεὸς δημιουργός, ὁ ὕψιστος πρὸς τὸ χριστιανικὸν δόγμα, εἶνε φάσμα θεότητος, πρὸς τὸ ὁποῖον οὐδεμία ὁδὸς φέρει, διότι εἶπεν ὁ Χριστός «οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν Πατέρα εἰ μὴ δι' ἐμοῦ».

Οἱ ἀδίδακτοι ἐκ τῶν χριστιανῶν δὲν εἶνε ἐν γνώσει τῶν ἀληθειῶν τούτων, καὶ εὔκολα δύνανται ν' ἀπατηθῶσιν ὅτι δὲν ἁμαρτάνουσιν ὁμολογοῦντες Θεὸν μέγαν ἀρχιτέκτονα τοῦ Σύμπαντος, περὶ τοῦ ὁποίου εἰ πρόκριτοι τῆς μασσονίας διαβεβαιοῦσιν ὅτι εἶνε ὁ Δημιουργὸς Θεός. Αὐτοὶ οἱ διδάσκαλοι καὶ οἱ βήτορες τοῦ ἐν Ἑλλάδι μασσονισμοῦ, ἔρημοι γνώσεων τῆς χριστιανικῆς Δογματικῆς, δὲν ἐννοοῦσιν ὅπως τὴν ριζικὴν ἀντίθεσιν τῆς θεϊστικῆς τεκτονικῆς ὁμολογίας πρὸς τὴν **μίαν καὶ μόνην ὁμολογίαν τῶν χριστιανῶν**, ἡ ὁποία πρέπει νὰ κρατῇ καὶ ἐν τῷ ναῷ καὶ πανταχοῦ, ἀνόθευτος ἀπὸ πάσης ἄλλης ψευδοομολογίας. Ἀλλ' ὁ Σ. Ἀρχιεπίσκοπος Πατρῶν, ἐν ἐπιγνώσει καὶ ἐν καθήκοντι καὶ ἐν στοργῇ καταγγέλλει τὴν μασσονικὴν πλάνην καὶ ἀσέβειαν, ὅσοι δὲ ἐν ἀγνοίᾳ ἐνεπλάκησαν εἰς τὰ δίκτυα τοῦ μασσονισμοῦ ὀφείλουσι νὰ τὰ διαρρήξωσι, διακρατοῦντες μόνην τὴν ὁμολογίαν τοῦ Συμβόλου τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας· ἄλλως πᾶσα ἀπολογία, ὡς ἐκείνη, εἰς τὴν ὁποίαν προέβη τὸ ὕπατον Συμβούλιον τοῦ 33ου βαθμοῦ τῆς ἐν Ἑλλάδι Μεγάλης Ἀνατολῆς, εἰς ἓν μόνον ἀσφαλῶς θέλει τοὺς φέρει, νὰ τοὺς παραστήσῃ δηλαδὴ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν μεγάλων εὐθυνῶν ἀρνητὰς τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἀναπολογήτους.

ΑΙ ΘΛΙΨΕΙΣ ΤΟΥ ΑΒΡΑΑΜ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Τί εἶνε πλέον ἀφόρητον ἀπὸ τὸ νὰ προσβάλληταί τις εἰς τὴν τιμὴν τῆς γυναικός του;

Ποίαν φέρει τοῦτο ἀθυμίαν καὶ ὀδύνην γνωρίζουσιν ὅσοι γυναῖκας ἔχοντες περιέπεσαν ἀπὸ τὴν ζηλοτυπίαν των εἰς ὑποψίας.

Καμμία φλὸξ δὲν εἶνε τόσον καυστική, ὅσον ἐκείνη, ἥτις ἐκκαίει τὸν ζηλότυπον, καὶ τὸ μαρτυρεῖ ὁ Σολομών, ὅστις εἶπεν· «ἡ ἀγάπη εἶνε κραταιὰ ὡς ὁ θάνατος, καὶ ἡ ζηλοτυπία εἶνε *σκληρὰ ὡς ὁ ᾅδης*.

Καὶ ἐν τούτοις ὁ Ἀβραὰμ εἰς τοιαύτην ἦλθεν ἐλεεινότητα, ὥστε ἐν Αἰγύπτῳ ἀπὸ τὸν φόβον μήπως φονευθῇ ἀπὸ ἀνθρώπους, οἵτινες θὰ ἐπεθύμουν τὸ ἔξοχον κάλλος τῆς γυναικός του Σάρρας, νὰ ὑποκριθῇ ὅτι δὲν ἦτο σύζυγός του, καὶ ὅταν τὴν ἔλαβεν ὁ Φαραώ, αὐτὸς νὰ ἀγωνίζηται ὅπως κρύπτῃ τὰς φλόγας τῆς ζηλοτυπίας, αἵτινες κατέτρωγον τὴν ψυχήν του.

Καὶ κατόπιν ἄλλη ἀθυμία τὸν κατέλαβεν ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνεψιοῦ του Λώτ. Τί δὲν ἔκαμεν ὁ Ἀβραὰμ ὑπὲρ αὐτοῦ; Μὲ τόσα τὸν ἐγέμισεν ἀγαθά. Καὶ ὅμως, ὁπόταν οἱ ποιμένες των ἐφιλονείκησαν καὶ ὁ Ἀβραὰμ ἐπρότεινεν εἰς τὸν Λὼτ νὰ ἐκλέξῃ αὐτὸς ὁποίους δήποτε ἐπρότιμα τόπους, διὰ νὰ τοὺς νέμηται μόνος μὲ τοὺς ποιμένας του, μὲ πολλὴν ἀδιακρισίαν καὶ ἀγνωμοσύνην οὗτος ἐξέλεξε τὰ εὐφορώτερα μέρη, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ὄχι διὰ τὴν ζημίαν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀχάριστον πλεονεξίαν, πολὺ ἐλύπησε καὶ ἐπλήγωσε τὸν Ἀβραάμ.

Ὅτε δὲ ὕστερον μὲ 318 ὑπηρέτας ἀντιπαρετάχθη πρὸς ὁλόκληρον στράτευμα, τὸ αὐτὸ ἔκαμνεν ὡς νὰ ὥρμα πρὸς αἰχμαλωσίαν καὶ νὰ ἔτρεχε πρὸς μυρίους θανάτους.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐπέρασαν. Ἀλλὰ τότε ἄλλα ἤρχισε νὰ θρηνῇ κακά, χειρότερα ταῦτα, διότι ἦσαν καὶ κατὰ τὴν πηγὴν των ἰδικά του. Ἐννοῶ τὸ ὅτι δὲν εἶχεν υἱὸν καὶ κληρονόμον. Ἡ μέριμνα αὐτὴ τὸν ἐκέντα πρὶν ἀκόμη εὕρῃ νύμφην. Διότι, ὅταν ἀρχίσῃ τις νὰ σκέπτηται περὶ γάμου, ὁ νοῦς του καὶ ἡ καρδία του αὐτοράτως φέρονται πρὸς τὴν ἀπόκτησιν τέκνων, καὶ ὁ φόβος τῆς ἀτεκνίας κατασείει τὴν ψυχήν του. Τί εἶνε λοιπὸν ἑπόμενον νὰ ἔπασχε ὁ Ἀβραάμ, ὅταν ὕστερον ἀπὸ πρῶτον, δεύτερον, τρίτον ἔτος, καὶ περισσότερα ἀκόμη, εἶδεν ὅτι τὸ τέκνον δὲν ἐνεφανίζετο; Τὸ νέφος τῆς ἀθυμίας ἐσκέπασε τὴν ψυχήν του, καὶ πᾶσα εὐχαριστησις ἐπεσκοτίσθη ἐν αὐτῇ.

Καὶ τὴν λύπην του ἐπεδείνωνεν ἡ πρὸς αὐτὸν διαγωγὴ τῆς Σάρρας. Τῆς ἀτεκνίας ἡ ἀθυμία συνετάρασσε καὶ αὐτήν, αἰτία δὲ ἐγίνετο οἰκιακῶν σκηνῶν ἄκρως θλιβερῶν. Ἡ ἰδία ἀπῄτησε νὰ κοιμηθῇ ὁ Ἀβραὰμ μετὰ τῆς δούλης των Ἄγαρ, διὰ ν' ἀποκτήσουν τέκνον τοὐλάχιστον ἐξ αὐτῆς. Ἀλλ' ἅμα ἔμεινεν ἔγκυος ἡ Ἄγαρ, τὰ κεντήματα τῆς ζηλοτυπίας ἔφεραν τὴν Σάρραν ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ της, καὶ ἤρχισε νὰ ἐγκαλῇ καὶ νὰ μέμφηται τὸν ἄνδρα της καὶ νὰ ἐπικαλῆται ἐναντίον του τὸν Θεόν· ποία δὲ ἀθυμία κατέλαβε τὸν Ἀβραάμ, ὅταν ἠναγκάσθη ν' ἀφήσῃ εἰς τὴν διάθεσίν της ἐκείνην, ἥτις ἔμελλε νὰ τῷ γεννήσῃ τέκνον, καὶ αὕτη, μὴ δυνομένη νὰ ὑποφέρῃ, ἀνεχώρησε μακράν;

Καὶ ἐπέστρεψε μὲν κατόπιν ἡ Ἄγαρ καὶ τῷ ἐγέννησεν υἱόν, καὶ ὁ Ἀβραὰμ ἠσθάνθη τὴν ἡδονὴν τῆς πατρότητος. Ἀλλὰ μεγαλητέρα τῆς ἡδονῆς τὸν ἔδακνεν ἡ ἀθυμία. Διότι ὁ υἱὸς ὁ νόθος ὑπενθύμιζε τὸν υἱὸν τὸν γνήσιον, καὶ ἡ ἐπιθυμία τούτου ἐξεκαίετο σφοδροτέρα.

Ἐπὶ τέλους λαμβάνει τὴν χαρμόσυνον ὑπόσχεσιν τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰσαάκ. Ἀλλὰ πρὶν ἡ προφθάσῃ νὰ αἰσθανθῇ τὴν εὐχαρίστησιν, ἐπῆλθον τὰ παθήματα τῶν Σοδομιτῶν, τὰ ὁποῖα κατέχυσαν πυκνὸν νέφος ἀθυμίας ἐπ' αὐτοῦ. Διότι, ὅσον ἁμαρτωλοὶ καὶ ἂν ἦσαν, αὐτὸς ἐθλίβετο καὶ ἐδέετο ὑπὲρ αὐτῶν πρὸς τὸν Θεόν, ὅτε δὲ εἶδε νὰ κατοπέσῃ ἡ φρικωδεστάτη ἐκείνη πούρινος βροχὴ καὶ νὰ γείνουν ὅλα ἐξαίφνης κόνις καὶ τέφρα, οὐδὲ εἰς τὸν ἑαυτόν του πλέον ἦτο. Διότι, ἀπὸ μακρὰν ἡμεῖς ὅταν βλέπωμεν νὰ καίωνται οἰκίαι, ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ μας γινόμεθα καὶ καταπίπτομεν ἀπὸ τὴν ἀθυμίαν καὶ τὸν φόβον. *Τί λοιπὸν δὲν ἤθελε παθεῖ ἐκεῖνος*, ὅστις ὁλοκλήρους πόλεις καὶ χώρας ἔθλεπε νὰ κατακαίωνται μὲ ξένον τινὰ καὶ φοβερὸν ἐμπρησμόν; Ἀρά γε δὲν νομίζετε ὅτι τὰ παθήματα τοῦ Ἀβραὰμ ἐπήρχοντο συνεχῆ καὶ ἀλλεπάλληλα ὡς τῆς θαλάσσης τὰ κύματα, ἐκ τῶν ὁποίων μόλις τὰ πρῶτα ἀφανισθοῦν, ἄλλα παρουσιάζουν τὸς ὑψωμένας κορυφάς των;

Ἀκόμη πρόσφατα ἦσαν τῶν Σοδόμων τὰ παθήματα καὶ αἱ ἐξ αὐτῶν θλίψεις, ὅτε τὸ κάλλος τῆς Σάρρας μόλις διέφυγεν ἄλλον κίνδυνον ἐκ τοῦ βασιλέως τῶν Γεράρων.

Καὶ τότε ἄλλη ἐνέσκηψε λύπη καὶ ἀθυμία. Ὁ Ἰσαὰκ ἐγεννήθη, ἀλλ' ἡ ἡδονὴ ἐδηλητηριάσθη ἐκ τῆς ἀνάγκης, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ἀβραὰμ εὑρέθη, νὰ ἀποβάλῃ ἐκ τοῦ οἴκου τὴν Ἄγαρ μὲ τὸν παῖδα, ὅστις τῷ ἐγεννήθη ἐξ αὐτῆς. Ἐὰν ὁ Ἰσμαὴλ ἦτο νόθος καὶ ἀπὸ μητέρα δούλην, ἀλλὰ τὴν ἀγάπην τῶν πατρικῶν σπλάγχνων δὲν ἐξησθένει διόλου ἡ δυσγένεια τῆς μητρός. Αὐτὴ ἡ Γραφὴ λέγει ὅτι ἡ ἀξίωσις τῆς Σάρρας ὅπως ἐκδιωχθῇ ὁ Ἰσμαήλ, ἐφίνη σκληρὰ σφόδρα εἰς τὸν Ἀβραάμ. Καὶ ἐκεῖνος ὅστις ἦτο τόσον ἀνδρεῖος, ὥστε νὰ δεχθῇ νὰ σφάξῃ τὸν μονογενῆ του μὲ αὐτὰς τὰς ἰδικάς του χεῖρας, ἔπασχεν ἀπὸ ἀνέκφραστον ὀδύνην, ὅταν ἐξέβαλλε τὸ παιδίον μὲ τὴν μητέρα του, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ποῦ ἔμελλον νὰ πορευθοῦν καὶ ποῦ θὰ καταντήσουν.

Καὶ ὅταν τὸν υἱόν του τὸν γνήσιον, ὅστις παρ' ἐλπίδα τῷ ἐγεννήθη, ὕστερον ἀπὸ τόσον χρόνον, κατὰ τὸ ἔσχατον γῆρας, ὅταν αὐτὸν τόσον νέον, διετάττετο νὰ θυσιάσῃ, τίποτε ἀνθρώπινον δὲν ἔπκθεν; Ὤ! καὶ λίθος ἐὰν ἦτο, καὶ σίδηρος, ἀδάμας ἀκόμη ἐὰν ἦτο, πῶς δὲν ἤθελε συντριβῇ, ὅταν ἀντίκρυζε τὴν ὡραιότητα καὶ τὴν τόσην τοῦ υἱοῦ του ἀνθηρότητα, καὶ ἤκουε τὰ συνετά του λόγια, καὶ ἀντελαμβάνετο τὴν εὐλάβειαν τῆς ψυχῆς του; Καὶ ὅταν τὸν υἱὸν τοῦτον ἐδέσμευε, χωρὶς ἐκεῖνος νὰ ἀντιτείνῃ· καὶ ὅταν τὸν ἔθετεν ἐπάνω εἰς τὰ ξύλα χωρὶς ἐκεῖνος νὰ προσπαθῇ ν' ἀπαλλαχθῇ καὶ ὅταν ἔσυρε τὴν μάχαιραν κατεπάνω τοῦ μονογενοῦς του, χωρὶς αὐτὸς νὰ ταραχθῇ, διότι τὸν ἠσύχαζεν ἡ ἐμπιστοσύνη πρὸς τὸν πατέρα του, ποῖος σπαραγμὸς δὲ διέσχισε τὴν καρδίαν του, ὅσον καὶ ἂν ἐπροσπάθει νὰ πιέζῃ τὴν ψυχήν του καὶ νὰ κρατῇ κάτω εἰς τὰ βάθη της, τὴν ὀδύνην;

Καὶ ἀφοῦ παρέδωκε τὸν υἱὸν ἀθλαβῆ εἰς τὴν μητέρα του, πρὶν καλῶς τὸν χορτάσῃ αὕτη, ἀποθήσκει. Καὶ τοῦτο ὄχι μικρὰν λύπην ἔφερεν εἰς τὸν Ἀβραάμ. Διότι, ἂν καὶ πολὺν ἔζησεν ἡ Σάρα μαζί του χρόνον, δὲν ἴσχυε τοῦτο νὰ παρόυῃ ποσῶς τὴν συμφορὰν του, ἀλλὰ τῷ ἠύξανε περισσότερον τὴν ἀθυμίαν. Ἐπειδὴ ἐκείνους πρὸ πάντων, καὶ ἀφοῦ ἀποθάνουν, ζητοῦμεν, μὲ τοὺς ὁποίους πολὺν ἐζήσαμεν καιρὸν καὶ ἔχομεν τόσας καὶ τόσας ἀναμνήσεις ἐξ αὐτῶν. Καὶ ὅτι τοῦτο οὕτως ἔχει, αὐτὸς ὁ Ἀβραὰμ τὸ ἐφανέρωσε δι' ὅπων ἐπένθησε καὶ ἐθρήνησε τὴν ἠγαπημένην σύντροφον μακροχρονίου ζωῆς.

Καὶ ἂν εἰς τὰ ἀνωτέρω προσθέσωμεν ὅλας τὰς ἄλλας μερίμνας τοῦ Ἀβραάμ, τὰς ὁποίας δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν, διότι ἡ Γραφὴ περιωρίσθη εἰς τὰ πλέον οὐσιώδη τοῦ βίου του, τὰ δὲ ἄλλα εἰς ἡμᾶς ἀφῆκε νὰ ἐξετάζωμεν, θέλομεν εὕρει ὅτι ὁ *βίος τοῦ κατ' ἐξοχὴν νομιζομένου εὐτυχοῦς* πατριάρχου ὑπῆρξεν ἀκόμη πλέον θλιβερὸς καὶ ὀδυνηρός.

Τί ἐν τούτοις ἐκεῖνος ἔκαμεν;

Ἐν μέσῳ τῶν ποικίλων περιπετειῶν παρηγορεῖτο καὶ ὑπέμενε μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι δὲν πρέπει αὐτὸς νὰ ἐπαναστατῇ δι' ὅ,τι ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει. Τοῦτο λοιπὸν κάμνε καὶ σύ, καὶ λάμβανε ἐντεῦθεν παρηγορίαν. Καὶ καθὼς εἰς ἐκεῖνον ἡ γεναιότης καὶ ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ ἐν παντὶ εὐχαριστία πολὺν ἔφερε τὸν μισθόν, τοιουτοτρόπως καὶ σὺ θὰ τὸν λάβῃς, φθάνει μόνον νὰ μὴ ἐρεθίζησαι καὶ νὰ μὴ ἀγανακτῇς, ἀλλὰ νὰ εὐχαριστῇς **δι' ὅλα** τὸν φιλάνθρωπον Θεόν.

Εἰς τὸ ἑπόμενον αἱ **Θλίψεις τοῦ Ἰσαάκ.**

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

Ἐτελέσθη τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν μετὰ τῆς προσηκούσης πομπῆς καὶ παρόντος πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος, ἡ χειροτονία τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Κορινθίας κ. Βαρθολομαίου Γεωργιάδου. Ἡ «Ἀνάπλασις» εὔχεται θερμῶς ὅπως ἡ Α. Σ. ἐπιτελέσῃ εὐδοκίμως τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτῷ διακονίαν. Τὸ γῆρας δὲν εἶνε πρόσκομμα ὅπου φλογίζει ἡ ἐν Χριστῷ ἀγάπη, ἐλπίζομεν δὲ ὅτι ἡ γνῶσις, ἡ περικοσμοῦσα τὸν νέον ἱεράρχην Κορινθίας, θὰ χρησιμοποιηθῇ πρὸς οἰκοδομήν.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἡ κατὰ τῶν ἐν Γαλλίᾳ συνωμοτῶν δίκη ἐνώπιον τῆς Γερουσίας εἰσῆλθεν εἰς νέαν φάσιν. Νέαι κατ' οἶκον ἔρευναι

ἀπεκάλυψαν νέους συνεργάτας μετοξὺ τῶν ὁποίων λέγεται ὅτι μαίνοντα πρόσωπα, πολυάριθμα δ' ἐντάλματα συλλήψεως ὑπεγράφησαν.

— Ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς Δημοσίας ἐκπαιδεύσεως σκέψις γίνεται ὅπως ἀναλάβῃ τὸ Κράτος τὸ μονοπώλιον τῶν διδακτικῶν βιβλίων, ἀπελλάξῃ δ' οὕτω γονεῖς καὶ μαθητὰς ἀπὸ τὴν μάστιγα τῆς βιβλιοκαπηλείας.

— Δικαναγματεύσεις διεξάγονται περὶ ἀποπερατώσεως τοῦ σιδηροδρόμου Πειραιῶς—Λαρίσσης.

— Ἡ περιουσία τοῦ ἐσχάτως ἀποθανόντος Ἀμερικανοῦ βαθυπλούτου Κορνηλίου Βάνδερμπελτ ἀναβιβάζεται εἰς 500,000,000 φράγκα. Ἐπ' αὐτῶν τὸ δημόσιον ταμεῖον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν θὰ λάβῃ φόρον κληρονομικὸν 15 ἑκατομ. φράγκα, τὸ δὲ ταμεῖον τῆς Νέας Ὑόρκης ἄλλα 5 ἑκατομμύρια.

— Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει κ. Λεωνίδας Ζαρίφης συνεννοηθεὶς καὶ μετ' ἄλλων ὁμοεθνῶν κεφαλαιούχων ἐγνώρισεν εἰς τὸ ὑπουργεῖον ὅτι αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ συνεργαζόμενοι ἀναλαμβάνουσι τὴν ἵδρυσιν Ναυτικῆς Τραπέζης ἐν Πειραιεῖ, ἐὰν ἡ Ἑλληνικὴ Βουλὴ ἤθελεν ἀναθεωρήσει καὶ τροποποιήσει καταλλήλως τὴν ἰσχύουσαν περὶ ἡμῶν ἀτελῆ νομοθεσίαν τῶν διέπουσαν τὰ τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας.

— Ἤρξατο ὁ πόλεμος μεταξὺ Ἄγγλων καὶ Μπόερς.

— Ἐγένετο ἀνασύστασις τῆς ἐν Κυρυᾷ τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἀθωνιάδος Σχολῆς. Διευθυντὴς διωρίσθη ὁ αὐτόθι, ἐφησυχάζων ἀπὸ ἑνδεκαετίας Πανιερώτατος Μητροπολίτης πρώην Καρπάθου κ. Νεῖλος.

— Οἱ Γερμανοὶ μόνον ἐν Αὐστραλίᾳ ἔχουσι 32 σχολὰς καὶ 1200 μαθητάς. Ἐν Ἰωαννεσβούργῳ τοῦ Τρανσβαὰλ ἀνήγειραν ναὸν καὶ σχολὴν μὲ δαπάνην μάρκων 120,000.

— Κατὰ τὸ 1885 εἶχον οἱ Γερμανοὶ ἐν ξέναις χώραις 50 ἱεραποστολικὰ καθολικὰ καὶ προτεσταντικὰ ἱδρύματα, τώρα δὲ ἔχουσιν ἑκατόν ὡς καὶ 1580 σχολεῖα, καὶ 83000 μαθητάς. Τὰ πλεῖστα τῶν ἱδρυμάτων τούτων διατηροῦνται δαπάνῃ τῶν Γερμανικῶν παροικιῶν. Πολυάριθμα δὲ σωματεῖα βοηθοῦσι δι' εἰσφορῶν.

— Εἰς τὰς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ σχολὰς δαπανᾷ ἐτησίως τὸ Κράτος τῆς μὲν Γερμανίας 400,000 μάρκα, τῆς Γαλλίας δὲ φρ. 800,000, καὶ τῆς Ἰταλίας ἓν ἑκατομμύριον.

— Αἰτήσει τῶν Πατριαρχείων ἐξεδόθη αὐτοκρατορικὸν οὐκάζιον ὑπὸ τοῦ Τσάρου, ἐπιτρέπον τὴν συλλογὴν συνδρομῶν ἐν τῇ ρωσσικῇ αὐτοκρατορίᾳ ὑπὲρ τῆς ἐν Πάτμῳ Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, διενεργηθησομένης ὑπὸ ἀπεσταλμένων αὐτῆς, οἵτινες δὲν δικαιοῦνται νὰ φέρωσι μεθ' ἑαυτῶν ἅγια λείψανα ἢ ἁγίας εἰκόνας.

— Ἐπανελήφθησαν αἱ διδασκαλίαι τῆς Σχολῆς τοῦ ἐν Πύργῳ Τμήματος τῆς «Ἀναπλάσεως». Τὴν ἔναρξιν ἐποιήσατο ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Πατρῶν καὶ Ἠλείας κ. Ἱερόθεος, εὐχαριστηθεὶς νὰ ἐξακολουθήσῃ διὰ σειρᾶς καὶ ἄλλων ὁμιλιῶν.

— Ἐν Πάτραις ἱδρύθη Ἀνεξάρτητον Πολιτικὸν Κέντρον. Ἐκ τῶν κυριωτέρων σκοπῶν του εἶναι ἡ μεταβολὴ τοῦ κρατοῦντος ἐκλογικοῦ συστήματος διὰ τοῦ ἑνιαίου τῆς ψήφου καὶ ἡ ἐν πολλοῖς τροποποίησις τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου.

— Οἱ βουλευταὶ τοῦ Τρανσβαὰλ ἐν τῇ συνεδριάσει, καθ' ἣν ἐκρίθη ἀναπόφευκτος ὁ πόλεμος πρὸς τὴν Ἀγγλίαν, ἐγονυπέτησαν ὅλοι καὶ ἀφοῦ προσηυχήθησαν, ἐν πολλῇ συγκινήσει ἔψαλον κατανυκτικὸν ὕμνον πρὸς τὸν Θεόν.

— Μεγάλη διώρυξ πρόκειται νὰ κατασκευασθῇ ἐν Ρωσσίᾳ ἑνώνουσα τὴν Βαλτικὴν μὲ τὸν Εὔξεινον. Ἡ διώρυξ θ' ἀρχίσῃ ἐκ Ῥίγας τῆς Φινλανδίας καὶ θ' ἀκολουθήσῃ τοὺς ποταμοὺς Δούναν καὶ Δνεῖπερ, θὰ ἐκβάλῃ δὲ εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον παρὰ τὴν πόλιν Χερσῶνα.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Α'. Πᾶσα ἐπιστολὴ τῶν ἀντιποκριτῶν τῆς «Ἀναπλάσεως» ἢ τῶν συνδρομητῶν αὐτῆς ἢ τῶν θελόντων νὰ ἐγγραφῶσι τοιοῦτοι δέον ν' ἀπευθύνηται τοῦ λοιποῦ πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Διευθυντὴν αὐτῆς κ. **Πανάρετον Δουλληγέρην**, ἀρχιμανδρίτην. Καὶ πᾶσα συναλλαγματικὴ ἢ ἐπιταγὴ ἐξ ἀποστολῆς συνδρομῶν τοῦ Περιοδικοῦ δέον νὰ ἐκδίδηται ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἰδίου.

Β'. Πᾶσα ἄλλη ἐπιστολή, ἄσχετος πρὸς τὸ Περιοδικόν, ἀνακοινώνουσα δὲ ἢ ἐξαίτησιν παρὰ τοῦ Προέδρου, δέον ν' ἀπευθύνηται ὡς ἑξῆς: **Προεδρεῖον Συλλόγου Ἀναπλάσεως**, Ἀθήνας.

Γ'. Παρακαλοῦνται οἱ κατὰ τόπους κ. κ. ἀντιποκριταὶ τοῦ φύλλου μας νὰ ἐπισπεύσωσι τὴν εἴσπραξιν καὶ τὴν ἀποστολὴν τῶν ὀφειλομένων ἐκ συνδρομῶν.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ 3 Ὀκτωβρίου

Ὁ **Ἀπόστολος** Β' Κορινθ. Κεφ. Ϛ'. 16—18 καὶ Ζ' 1.
Τὸ **Εὐαγγέλιον** Λουκ. Ϛ' 31—36

Κυριακὴ τῆς ΙΘ' Ὀκτωβρίου.

Ἀπόστολος Β'. Κορινθ. Κεφ. Ϛ'. 16—18 καὶ Ζ' 1.
Εὐαγγέλιον Λουκ. Ϛ'. 31—36.

ΟΙ ΔΙΔΑΞΟΝΤΕΣ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΛΑΪΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ ΤΗΣ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἐν τῇ Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον
7—9 μ. μ.

Σαββάτῳ 2 Ὀκτωβρίου Μιχ. Γαλανός
Κυριακῇ 3 » Μιχ. Γαλανός

Ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης 4—5 μ.μ.

Κυριακὴ 3 Ὀκτωβρίου Τιμόθεος Ἀναστασίου

Ἐν τῷ Ναῷ τῆς Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Κατὰ τὴν πρώτην λειτουργίαν τῆς Κυριακῆς (3 Ὀκτωβρίου) Εὐσέβιος Ματθοπουλος.
Πέμπτη 7 Ὀκτ. (6 1)2—7 1)2 μ.μ.) Εὐσ. Ματθοπουλος.

Ἐν τῷ Ζαννείῳ Ὀρφανοτροφείῳ ἐν Πειραιεῖ
7—8 μ. μ.

Σαββάτῳ 2 Ὀκτωβρίου Δ. Παπαδόπουλος.
Πέμπτη 7 » Μιχ. Γαλανός

ΓΡΑΦΕΙΑ ,,ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ''
Ὁδὸς Φλέσσα, ἀριθ. 55, πλησίον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Τυπογραφεῖον Ἀριστομένους Ζ. Διαλησμᾶ